

Tijelovo: Svetkovina presvetoga tijela i krvi Isusove A

Budući da je jedan kruh, jedno smo tijelo mi mnogi; ta svi smo dionici jednoga kruha. (1 Kor 10,17)

Prvo čitanje

Ponovljeni zakon 8,2-3.14b-16a

Mojsije reče narodu: "Sjećaj se svega puta kojim te Gospodin, Bog tvoj, vodio po pustinji ovih četrdeset godina da te ponizi, i iskuša i dozna što ti je u srcu: hoćeš li držati zapovijedi njegove ili nećeš. Ponizivao te i glađu morio, a onda te hranio manom, za koju nisi znao ni ti ni tvoji oci, da ti pokaže kako čovjek ne živi samo o kruhu, nego da čovjek živi o svakoj riječi što izlazi iz usta Gospodnjih.

I nemoj zaboraviti Gospodina, Boga svoga, koji te izveo iz zemlje egipatske, iz kuće ropstva; koji te proveo kroz onu veliku i strašnu pustinju, kroz zemlju plamenih zmija i štipavaca, suhim i bezvodnim krajem; koji ti je izveo vodu iz stijene tvrde kao kremen; koji te u pustinji hranio manom, nepoznatom tvojim ocima."

Drugo čitanje

1. Korinćanima 10,16-17

Braćo i sestre! Čaša blagoslovna koju blagoslivljamo nije li zajedništvo Krvi Kristove? Kruh koji lomimo nije li zajedništvo tijela Kristova? Budući da je jedan kruh, jedno smo tijelo mi mnogi; ta svi smo dionici jednoga kruha.

U ono vrijeme: Reče Isus mnoštvu: "Ja sam kruh živi koji je s neba sišao. Tko bude jeo od ovoga kruha, živjet će uvijek. Kruh koji ću ja dati tijelo je moje – za život svijeta."

Židovi se nato među sobom prepirahu: "Kako nam ovaj može dati tijelo svoje za jelo?" Reče im stoga Isus:

"Zaista, zaista, kažem vam: ako ne jedete tijela Sina Čovječjega i ne pijete krvi njegove, nemate života u sebi! Tko blaguje tijelo moje i pije krv moju, ima život vječni; i ja ću ga uskrisiti u posljednji dan. Tijelo je moje jelo istinsko, krv je moja piće istinsko. Tko jede moje tijelo i pije moju krv, u meni ostaje i ja u njemu. Kao što je mene poslao živi Otac i ja živim po Ocu, tako i onaj koji mene blaguje živjet će po meni. Ovo je kruh koji je s neba sišao, ne kao onaj koji jedoše očevi i pomriješe. Tko jede ovaj kruh, živjet će uvijek."

Za razmišljanje

Tijelovo, blagdan euharistije, nije lako objasniti. Od samih se početaka trijezan i razuman dio naše ljudske osobe bavio tom problematikom: što znači jesti Isusovo meso i piti njegovu krv? Ti izrazi ne spadaju u lako razumljive vjerske tajne. Prva je Crkva imala razloga otkriti ove tajne tek krštenima.

Najbitnija misao Staroga Zavjeta već pripravlja na temeljnu misao Novoga. Najvažnije iskustvo Izraela sa svojim Bogom bio je spas – oslobođenje iz Egipta. Na dugom putu kroz pustinju iskusi je narod četrdeset godina Božju bezuvjetnu vjernost i darivanje. Od samog je početka izabrani narod proživljavao, kako je Bog u tom životu prisutan, kako je u čovječjoj sredini odabrao sebi boravište.

U Novome Zavjetu Bog dovršava još veće djelo: svog Sina daje, sve do smrti na križu i onda ga oslobađa i uskrisuje. Euharistijska je gozba sudioništvo na Tijelu i Krvi Kristovoj, koji je za nas bio žrtvovan. Tako imamo udjela na tom djelu, na toj nepojmivoj Božjoj ljubavi.

Kad nekome nešto darujemo, darujemo mu s tim darom i jedan dio sebe, sama sebe činimo darom drugome. U skromnom znaku euharistijskog kruha daruje Krist sama sebe. Dijelimo li međusobno njegov i naš kruh, dvojica ili trojica ili mnogi, onda je on sam među nama.